

GABRIEL BLANCARD

Οι κληρονόμοι
της Λισαβόνας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κληρονόμοι της Λισαβόνας**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Les héritiers de Lisbonne
Από τις Εκδόσεις Maison Pop, Παρίσι 2025
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Gabriel Blancard
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κέλλυ Δημοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Gabriel Blancard, 2025
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Adobe Stock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2026

ISBN 978-618-01-6628-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: | Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: | Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

GABRIEL BLANCARD

Οι κληρονόμοι
της Λισαβόνας

Μετάφραση: Κέλλυ Δημοπούλου

*Στον γιο μου, στον σύζυγό μου,
Στα ταξίδια μας,
Είστε το πιο όμορφο μυθιστόρημά μου*

«Ο έρωτάς του ήταν τόσο ολοκληρωτικός όσο ενός παιδιού και, αν και θερμός όπως το καλοκαίρι, είχε τη δροσιά της άνοιξης».

Τόμας Χάρντι, *Μακριά από το αγριεμένο πλήθος*

«Έχεις ήδη στο μυαλό σου τι ακριβώς θέλεις να δείξεις;»
«Μάλλον, έχω αποφασίσει».
«Πρέπει να ζωγραφίσεις τη Λισαβόνα».
«Θα χρειαζόταν μια τεράστια τοιχογραφία για να τα χωρέ-
σω όλα».
«Τι θα ζωγραφίσεις λοιπόν;»
«Σκηνές από τη ζωή, τους εργάτες, την ομορφιά των μνη-
μείων μας, και το πρόσωπό σου».

Κεφάλαιο 1

*Λισαβόνα
Σήμερα*

Κοιτάζω το ρολόι μου και επιταχύνω το βήμα μου. Δε συμπαθώ όσους καθυστερούν και έχω ορκιστεί να είμαι πάντα στην ώρα μου. Η συνέπεια είναι ένδειξη ευγένειας, κοινωνικών δεξιοτήτων. Εδώ και τρεις μήνες περιμένω αυτό το ραντεβού, αυτό το καινούργιο στάδιο της ζωής μου· πώς θα μπορούσα να καθυστερήσω για αυτή την πολυαναμενόμενη στιγμή; Έφυγα από το διαμέρισμά μας, στην οδό Πράσα ντομ Πέντρο IV, στις 9:40, γνωρίζοντας ότι έπειτα από μόλις δέκα λεπτά περπάτημα θα έφτανα στο συμβολαιογραφικό γραφείο. Διασχίζω το πλακόστρωτο με τα αθλητικά παπούτσια μου, και δε σταματώ να κοιτάξω ούτε τα ανθισμένα δέντρα, ούτε τις πολύχρωμες προσόψεις, ούτε τους ερωτευμένους τουρίστες. Όχι. Περπατώ με σκυμμένο το κεφάλι σε αυτή την πόλη που δε θαυμάζω πια. Οι τουρίστες με σπρώχνουν καθώς ορμούν προς τον Ανεγκυστήρα της Σάντα Ζούστα, όμως εγώ συνεχίζω τη διαδρομή μου. Οι δείκτες του ρολογιού μου επιβεβαιώνουν ότι θα φτάσω νωρίτερα. Μπροστά στην εξώθυρα, εισπνέω βαθιά. Παίρνω τη σωστή απόφαση; Παίρνουμε ποτέ τη σωστή απόφαση; Τι θα έλεγε ο Φιλίπε;

Χτυπάω το θυροτηλέφωνο και σπρώχνω την πόρτα. Το γραφείο βρίσκεται στον πρώτο όροφο. Καθώς ανεβαίνω τη σκά-

λα, θυμάμαι πόσες φορές χάιδεψα αυτό το σφυρήλατο κιγκλίδωμα: όταν συντάξαμε το συμφωνητικό του γάμου μας, για να υποβάλουμε τα κλειδιά του διαμερισμάτος μας, και έπειτα από χρόνια, για την ανάγνωση της διαθήκης του συζύγου μου, το συμφωνητικό πώλησης για αυτό το νέο έργο, και σήμερα για τον γνήσιο τίτλο ιδιοκτησίας της πιο τρελής ιδέας που είχα ποτέ.

Ο νεαρός στην υποδοχή μου προτείνει να περιμένω σε μια δερμάτινη πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, ώσπου να με δεχτεί η Ιζαμπέλ Βιδείρα.

«Να σας προσφέρω έναν καφέ, κυρία Σίλβα;»

Αρνούμαι ευγενικά. Κάθομαι, όχι και με μεγάλη άνεση, ίσα που ακουμπάω στην πολυθρόνα, ενώ τα χέρια μου πετούν πάνω από τα μπράτσα της, είμαι έτοιμη να πηδήξω. Έχω φτάσει εννέα λεπτά νωρίτερα. Παρατηρώ τον δρόμο μέσα από το παράθυρο. Οι κάτοικοι της Λισαβόνας βγάζουν τα σακάκια τους με την άφιξη της άνοιξης. Τα πολύχρωμα λουλουδάτα φορέματα αγκαλιάζουν την ανάσα του ανέμου. Οι άντρες ξεχωρίζουν μεταξύ τους, κάποιοι φορούν φαρδιές μπλουζες, άλλοι χώνονται σε κοστούμια με γιλέκα, με περιποιημένα μoustάκια. Στη γωνία του δρόμου, λίγο παρακάτω, βρίσκεται ο φούρνος όπου έκανε παράκαμψη η μητέρα μου πριν έρθει να με πάρει από το σχολείο με χέρια γεμάτα *παστείς δε νάτα**. Σκέφτομαι ξανά το πρόσωπό της, τη γλυκύτητά της, αναρωτιέμαι πώς θα ήταν σήμερα, πώς θα είχε μεγαλώσει. Ο πωλητής και ο δικηγόρος του φτάνουν στην αίθουσα αναμονής. Στέκομαι ίσια και απλώνω το χέρι μου για να τους χαιρετήσω. Ο πωλητής, ο κύριος Ριμπέιρο, Πορτογάλος που γεννήθηκε με το ξέσπασμα

---

* Pastéis de nata: Μικρά πορτογαλικά ταρτάκια από τραγανή σφολιάτα και κρέμα ζαχαροπλαστικής από αφρόγαλα, με βάση τον κρόκο του αυγού, τη ζάχαρη και το γάλα, που συχνά πασπαλίζονται με κανέλα.

του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, με κοιτάζει από πάνω έως κάτω. *Λοιπόν, αυτή εξαγοράζει το κτίριό μου*, δείχνει να λέει. Η χειραψία του είναι σταθερή, αποφασιστική. Τον έχω δει μόνο μια φορά. Το μεσιτικό είχε αναλάβει να μου δείξει το κτίριο δέκα φορές πριν υπογράψω το συμφωνητικό για την αγορά. Τον πρωτοσυνάντησα στην υπογραφή του προσύμφωνου. Ήταν το ίδιο ζεστός και συμπαθητικός όσο και σήμερα. Ανταλλάσσουμε κοινοτοπίες όσο περιμένουμε να ανοίξουν οι πόρτες του γραφείου.

Γύρω από το τραπέζι των συσκέψεων, η κυρία Βιδείρα, αφού επιβεβαίωσε τις ταυτότητές μας –Μανταλένα Σίλβα και Φρανσίσκο Ριμπέιρο–, την οικογενειακή μας κατάσταση –χήρα και εργένης– την επαγγελματική –γραμματέας σε ιατρείο και συνταξιούχος–, τις ημερομηνίες γέννησης, τις διευθύνσεις κ.λπ., προχώρησε στην ανάγνωση της συμβολαιογραφικής πράξης. «Συμφωνητικό πώλησης του κτιρίου που βρίσκεται στη διασταύρωση των οδών Χούα ντα Πράτα και Χούα ντα Βιτόρια, στους αντίστοιχους αριθμούς 150 έως 164 και 28 έως 32, συνετάχθη τη Δευτέρα 4 Μαρτίου 2024. Κτίριο με επιφάνεια 512 τ.μ., πέντε ορόφων, με πρόσοψη διατηρητέα σαράντα επτά παραθύρων. Με υπόγειο με ύψος ένα μέτρο και πενήντα εκατοστά, με πρόσβαση με ανελκυστήρα εμπορευμάτων».

Η πληροφοριακή περιγραφή δεν αντικατοπτρίζει το κτίριο που αποφάσισα να ανακαινίσω. Δεν αναφέρει τη γοητεία της πρόσοψης που εν μέρει αποτελείται από κεραμικά πλακάκια, τις καμπάνες της Ιγκρέζα δε Σάου Νικολάου*, που βρίσκεται ακριβώς μπροστά του, και αντηχούν κάθε ώρα, την εγγύτητα με την Πράσα ντου Κομέρσιου, με τη Μαρ ντα Πάλια, τα όμορφα πλακόστρωτα πεζοδρόμια, τα καταστήματα του δρόμου.

---

* Εκκλησία του Αγίου Νικολάου.

Η κυρία Βιδείρα δίνει σημασία μόνο στα διοικητικά έγγραφα, τα τραπεζικά δάνεια και την αίτηση τροποποίησης της χρήσης του ακινήτου. Κοιτάζει το δέντρο, όχι το δάσος. Πάντα πίστευα ότι τα κτίρια έχουν ψυχή, κάτι που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε. Όταν μπήκαμε με τον Φιλίπε στο διαμέρισμά μας, αμέσως νιώσαμε ότι βρισκόμασταν σε μια όαση γαλήνης, περιτριγυρισμένοι από μια ατέρμονη γλυκύτητα. Το διαμέρισμα που βρισκόταν στον τελευταίο όροφο ενός σύγχρονου κτιρίου στην Πράσα ντομ Πέντρο IV το έλουζε ένας εκθαμβωτικός ήλιος. Όπως και σήμερα. Ο ουρανός κοροϊδεύει την ψυχολογική μας κατάσταση, ο ήλιος μπορεί να μας καίει και να μας τυφλώνει τις ημέρες μιας κηδείας, και τα σύννεφα να κλαίνε ποτάμια το απόγευμα ενός γάμου. Από το μπαλκόνι, η πλατεία με τα ηλιόλουστα πεζοδρόμια ζωντανεύει τις βραδιές των γιορτών και των εκδηλώσεων, οι νιόπαντροι τραβούν φωτογραφίες, καθισμένοι στα μπαρόκ σιντριβάνια, οι τουρίστες θαυμάζουν το επιβλητικό άγαλμα που είναι αφιερωμένο στον βασιλιά Ντομ Πέντρο IV – τον «βασιλιά των τριών μηνών», όπως ήταν το παρατσούκλι του. Δίπλα από το σαλόνι ήταν το γραφείο του Φιλίπε. Εκεί έγραψε τα καλύτερα μυθιστορήματά του. Όσο ζούσε, έπινε τον καφέ του ατενίζοντας την πόλη που απλωνόταν μπροστά του, μια πηγή άπειρης έμπνευσης, όπως έλεγε. Σήμερα, σπάνια ανοίγω τα πατζούρια το πρωί.

Ο δικηγόρος του πωλητή υπενθυμίζει ότι κανονίστηκε επίσημη επίσκεψη και ότι έλαβα γνώση της τρέχουσας κατάστασης του κτιρίου. Τονίζει την «τρέχουσα κατάσταση», για να μην πει ότι τα *αζουλέζου** της πρόσοψης είναι καλυμμένα με

---

* Γυαλισμένα και φιλοτεχνημένα πλακάκια, αρχικά μπλε χρώματος, που χρησιμοποιούνται για να διακοσμούν τοίχους και πατώματα ιδίως στην Ισπανία και την Πορτογαλία.

γκράφιτι, σπασμένα, ότι για χρόνια είχε γίνει κατάληψη στα πιο ψηλά πατώματα και βρίσκονται σε άθλια κατάσταση, όπως και ότι τα βιτρό στα παράθυρα είναι σπασμένα και ότι το μέρος δεν είναι κατοικήσιμο. Ο Φρανσίσκο Ριμπέιρο είχε παραιτηθεί από το οικογενειακό οικοδόμημα και την οικονομική άβυσσό του, και το είχε εγκαταλείψει.

«Σας το επιβεβαιώνω».

Νομίζω ότι ήταν και οι πρώτες λέξεις που ξεστόμισα από όταν ξεκίνησε η ανάγνωση του συμβολαίου. Νιώθω έξω από τα νερά μου, ότι με οικτίζουν. *Η καημένη η χήρα*, θα σκέφτεται ο πωλητής. *Είναι τελείως τρελή. Ξοδεύει τα χρήματα από την ασφάλεια του συζύγου της σε ένα τόσο παράλογο εγχείρημα!* Αν πιστεύουν ότι δεν έκανα την ίδια σκέψη κάθε βράδυ, κάθε πρωί από τη στιγμή που πέρασα μπροστά από το κτίριο πριν από οκτώ μήνες, γελιούνται.

«Αιτηθήκατε την τροποποίηση της χρήσης του ακινήτου, κυρία Σίλβα. Έχετε φέρει μαζί σας το πρωτότυπο με τη σφραγίδα του δημαρχείου;»

Ο αρχιτέκτονάς μου με είχε βοηθήσει να συγκροτήσω ένα αρχείο για την ανακαίνιση των διαμερισμάτων σε ξενοδοχείο: αίτηση αλλαγής χρήσης, άδεια ανακαίνισης, πιστοποιητικά συμβατικότητας για τα παντζούρια, ασφάλεια, προσβασιμότητα, μελέτη για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις... Είναι βέβαιο ότι κάτι ξεχνώ. Παρόλο που είμαι γραμματέας, μου αρέσει, είναι το επάγγελμά μου, είχα πια την εντύπωση ότι κάθε έγγραφο που συμπλήρωνα απαιτούσε δύο καινούργια. Σαν τον Ηρακλή με τη Λερναία Ύδρα. Όταν με κάλεσε ο αντιδήμαρχος για να μου ανακοινώσει τη θετική απάντηση του δημοτικού συμβουλίου, ξέσπασα σε κλάματα. Όχι μόνο για την άδεια τροποποίησης της χρήσης του κτιρίου, αλλά επειδή ήταν ένα σημάδι που μου έστελνε ο σύζυγός μου από τους ουρανούς, ένα μήνυμα γεμάτο ελπίδα. Ναι, θα υπάρξουν καινούργ-

για ξεκινήματα και εμπόδια. Κάποιοι θεωρούν ότι, όταν πετά μια πεταλούδα, ένας εκλιπών στέλνει ένα σημάδι. Εγώ το είδα σε μια διοικητική πράξη.

Εμπρός, Μανταλένα, κυνήγησε το όνειρό σου!

«Κυρία Σίλβα;» λέει ανυπόμονα η συμβολαιογράφος.

«Μάλιστα, συγγνώμη, με συγχωρείτε», τραύλισα και, ψάχνοντας στην τσάντα μου, ιδού το πρωτότυπο.

«Αποφασίσατε να χρηματοδοτήσετε το ακίνητο με προσωπικά μέσα ύψους πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ, και με τραπεζικό δάνειο ύψους ενός εκατομμυρίου. Επιβεβαιώνω ότι η τράπεζα έχει καταθέσει τα χρήματα στον λογαριασμό».

Ο πωλητής χαμογελάει ευτυχισμένος. Τα μάτια του λάμπουν με το κολοσσιαίο ποσό που περιμένει. Θα έπρεπε να τον εκπλήσσει, να νιώθει προσβλημένος που μια γυναίκα, με τα μισά του χρόνια, θα εξαγοράσει το ακίνητό του με μερικές υπογραφές. Δείχνει να ξαναβρίσκει το πάθος του σαν να είναι είκοσι χρόνων με το στιλό στο χέρι, χύνοντας το μελάνι στο κάτω μέρος του συμβολαίου. Οι δείκτες του ρολογιού μου παγώνουν σε μια εκκωφαντική ησυχία, σαν να είχε κρατήσει ο ίδιος ο άνεμος την ανάσα του. Τα δευτερόλεπτα διαρκούν αιώνες, όση ώρα παρατηρώ τον πωλητή. Αυτή η υπογραφή που είναι χαραγμένη στο χαρτί μου υπενθυμίζει πόσο μη αναστρέψιμη είναι η απόφασή μου. Αυτό ήταν. Ένα καινούργιο ξεκίνημα. Η επίσημη χειραψία δηλώνει το τέλος των συναντήσεων με δικηγόρους και συμβολαιογράφους.

«Θα χαρώ να παρευρεθώ στα εγκαίνια του μικρού ξενοδοχείου σας αν βρίσκομαι ακόμα εδώ», είπε ο πωλητής με ψεύτικη απαξίωση.

Ακόμα και στην επιλογή του λεξιλογίου του, ο Φρανσίσκο Ριμπέιρο είναι περιφρονητικός. Τίποτα δε θα είναι «μικρό» στο ξενοδοχείο μου, από τη ρεσεψιόν έως το πιο φθηνό δωμάτιο, θα υπάρχει φροντίδα σε κάθε λεπτομέρεια, κάθε πελάτης

θα νιώθει ότι ανήκει στη βασιλική οικογένεια, κάθε κοιλιά θα χορτάσει με τα εδέσματα που θα σερβίρονται στο πρωινό.

Είχα φανταστεί ότι θα έβγαινα από το κτίριο ανακουφισμένη, στην αυγή μιας νέας εποχής, αλλά συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. Η δαμόκλειος σπάθη κρέμεται πάνω από το κεφάλι μου και με συνοδεύει σε κάθε μου βήμα. Δώδεκα μήνες. Έχουμε δώδεκα μήνες για να ανακαινίσουμε αυτό το κτίσμα, να σηκώσουμε τους τοίχους, να διακοσμήσουμε τα δωμάτια, να ετοιμάσουμε τα δελτία Τύπου, να βρούμε πελατεία, να νοικιάσουμε τα πρώτα δωμάτια. Λέω ότι «εμείς χρειαζόμαστε» δώδεκα μήνες, όμως, στην πραγματικότητα, είμαι μόνη μου. Βεβαίως, υπάρχει ο αρχιτέκτονας, οι εργάτες, οι μηχανικοί, όλοι παίζουν σημαντικό ρόλο στην επιτυχία αυτού του σχεδίου, ωστόσο ο δικός μου τραπεζικός λογαριασμός θα χρεωθεί με το αστρονομικό ποσό του δανείου σε δώδεκα μήνες. Δώδεκα μήνες, και ούτε μια μέρα παραπάνω.

Σε κάθε γωνιά του δρόμου κρύβεται μια ιστορία. Η Μανταλένα το ξέρει καλύτερα από τον καθένα. Χήρα στα σαράντα της, έχει αποφασίσει να μετατρέψει ένα παλιό κτίριο στο κέντρο της Λισαβόνας σε ξενοδοχείο, ρισκάροντας τις οικονομίες και τα όνειρά της.

Καθώς οι εργασίες προχωρούν, η Μανταλένα ανακαλύπτει τυχαία ένα παλιό σημειωματάριο υπογραμμένο από τη Μαρία Μπαρίερος. Οι σελίδες αποκαλύπτουν τη διαδρομή αυτής της νεαρής χωριατοπούλας, η οποία έφτασε το 1907 σε μια Λισαβόνα που μεταμορφωνόταν, για να εργαστεί ως γκουβερνάντα σε μια οικογένεια επιφανών αστών. Εκεί βρέθηκε στη δίνη μεγάλων αναταράξεων της πορτογαλικής κοινωνίας, καθώς παραδόσεις αιώνων συγκρούονταν με την ανάδυση μιας νέας εποχής.

Καθώς βυθίζεται στην ανάγνωση, η Μανταλένα ανακαλύπτει ότι η ιστορία της γκουβερνάντας ίσως φωτίσει και τη δική της, αυτή που πασχίζει να χτίσει.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΠΗΚ/ΣΗ: 32599